

Класичного приватного університету // 2019 р. - № 1(12) с.76-82
<http://rev.kpu.zp.ua> ISSN (Online): 2522-4263

4. А. Степанова Стратегія диверсифікації ризиків інвестиційної діяльності суб'єкта господарювання в Україні// ВІСНИК Київського національного університету імені Тараса Шевченка 8(161)/2014 с. 60-62
[//file:///C:/Users/Professional/Downloads/VKNU_Ekon_2014_8_15.pdf](http://file:///C:/Users/Professional/Downloads/VKNU_Ekon_2014_8_15.pdf)

УДК 336:330.332

Єгорова А.С.,

студентка 32 гр. ФФБС

Науковий керівник - Добриніна Л.В.,

викладач кафедри фінансового менеджменту та фондового ринку

Одеський національний економічний університет

Сучасні тенденції діяльності інститутів спільного інвестування в Україні в контексті іноземного досвіду

На сучасному етапі розвитку світового фінансового ринку необхідною умовою розвитку й удосконалення економіки країни є формування інвестиційного капіталу та залучення інвестицій. Найбільш активними та ефективними серед фінансових посередників у цьому аспекті постають механізми роботи інститутів спільного інвестування. За рахунок акумулювання та диверсифікації значних обсягів тимчасово вільних ресурсів ІСІ постає найбільш ефективним механізмом залучення інвестицій. Крім того, задля детального аналізу сучасної моделі українського ринку інститутів спільного інвестування слід розглядати й досвід розвитку світових інвестиційних фондів.

Покращення стану економіки країни виникає у результаті внесення частки ресурсів у пов'язані між собою сфери. Залучення технологічних, інтелектуальних та фінансових видів ресурсів сприяє ефективному проникненню в нові сфери діяльності та освоєнню нових виробництв. Диверсифікація як

головне завдання інвестиційної діяльності досягається саме шляхом створення й використання інститутів спільного інвестування.

Згідно з чинним Законом України «Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)» «ІСІ – це корпоративний інвестиційний фонд або пайовий інвестиційний фонд, що проводить діяльність, пов'язану з об'єднанням (залученням) грошових ресурсів інвесторів з метою одержання прибутку від вкладення їх у цінні папери інших емітентів, корпоративні права і нерухомість»[2]. Так, вони акумулюють капітал фізичних та юридичних осіб для спрямування на розвиток виробництва, створення й упровадження нових технологій.

Визнаними у світі територіальними центрами, які ефективно розвивають механізм колективного інвестування є Сполучені Штати Америки, Євросоюз та Західна Європа. Дослідження моделі управління ринку інвестування цих світових прикладів можливо лише у контексті історії формування самого ринку. Наприклад, перший ІСІ Європейського Союзу був утворений у середині 19 століття, а саме у Великобританії. Основна робота спільних інвестицій регулюється Комісією фінансового нагляду і передбачає наступні види діяльності: ІСІ; компанія з управління активами; депозитарні установи; страхова діяльність; недержавні пенсійні фонди; комерційні банки тощо.

Крім того, у кожній країні учаснику Євросоюзу були утворені комісії фінансового нагляду, що відповідають за роботу фондів цінних паперів у конкретній країні.

Серед сучасних особливостей діяльності колективних інвестицій є публікація Транскордонного розподілу колективних інвестиційних фондів в Європі[4]. Законодавчий пакет ЄС був опублікований в Офіційному журналі 12 липня 2019 року, який був спочатку запропонований Комісією ЄС в березні 2018 року.

Директива та регулювання спрямовані на зниження адміністративних бар'єрів для поширення прикордонних коштів в Європі. Відповідні зміни вступають в силу з 2 серпня 2021 року і будуть утворювати вищий рівень прозорості, що

вплине на розрахунок регулювання зборів. Також у цій публікації визначено зміни в певних адміністративних вимогах для інвесторів.

Основні напрямки розвитку й удосконалення діяльності фондового ринку в Україні визначені в «Державній стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року». Головною метою є глобалізація та євроінтеграція національного законодавства, що дає можливість удосконалення роботи учасників ринку цінних паперів.

Протягом останніх років кількість інститутів спільного інвестування, як й їх активи, рівномірно зростають. Наприклад, у 2016 році було визнано 1134 ІСІ з загальною сумою активів 230304 млн. грн. Вже у 2017 році ці значення збільшилися до 1167 установ та 275522 млн. грн. відповідно. За інформацією Української Асоціації Інвестиційного Бізнесу 30.06.2019 кількість діючих зареєстрованих ІСІ, за даними УАІБ, збільшилася до 1822. З початку 2019 року вартість чистих активів ІСІ в цілому збільшилася на 8.0%, до 254 784.1 млн. грн. станом на 30.06.2019. [1].

Таким чином, сьогодні українські інститути спільного інвестування розвиваються за загальною світовою тенденцією. Висхідний тренд обсягів вкладених ресурсів у колективні інвестиції, у свою чергу, помітно підвищує рівень добробуту всього населення та сприяє значному зниженню рівня безробіття, у тому числі й за рахунок утворення нових робочих місць. Якщо розглянути детальніше ці показники, то ріст кількості ІСІ та їх активів спостерігається у венчурні фонди в середньому 98%, проти 2% у інші, це можливо оцінювати як негативну, так і позитивну тенденцію. Час покаже.

Список використаних джерел:

1. Квартальні та річні огляди ринку управління активами. Офіційний сайт Української Асоціації Інвестиційного Бізнесу [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.uaib.com.ua/analituaib/publ-ici-quart>
2. Про інститути спільного інвестування. Верховна Рада України; Закон від 05.07.2012 № 5080-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5080-17>

3. Шпакович І.Р. Державне управління інститутами спільного інвестування в національному господарстві : автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.03 / Нац. ун-т "Львів. політехніка". – Львів, 2016. – 21 с.
4. Cross-border distribution of investment funds in Europe. Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://lpscdn.linklaters.com/-/media/files/linklaters/pdf/pdfs/linklaters_cross-border-fund-distribution-report_july-2019.ashx?rev=ef5ae865-0cbd-40f3-9e40-248cde78e4ff&extension=pdf

УДК 336.22

Жерновська К.Ю.,

студентка факультету фінансів та банківської справи

Одеського національного економічного університету

Практика та особливості формування дохідної частини Державного бюджету

Державний бюджет є невід’ємним атрибутом будь-якої країни та водночас дуже важливою частиною ринкових відносин. Сьогодні, питання щодо поповнення Державного бюджету, стає більш гостро. Близько 80% усіх фінансових ресурсів країни акумулюються в бюджеті, тим самим забезпечуючи державу можливістю виконувати свої завдання та функції.

Для поглибленої оцінки основних джерел наповнення держбюджету, динаміки їх змін та факторів, потрібен аналіз формування дохідної частини. Нині, є немало сперечань з приводу формування та використання бюджетних коштів. Розглянемо доходи Державного бюджету за розділами відповідно до Бюджетного кодексу, які наведено в Таблиці 1.

Таблиця 1

Доходи Державного бюджету України протягом 2014-2018 років, млрд. грн

Показник	2014	2015	2016	2017	2018
Податкові надходження	280,18	409,42	503,88	627,15	753,81
Неподаткові надходження	68,35	120,01	103,64	128,58	164,68